

Bohoslužby v Sudkově 5.července 2015

Lk 10, 1-9

Milé sestry, milí bratři, obilí začíná zlátnout a blíží se čas žně. A to je událost velice důležitá. Vzpomínám si, jak u nás bylo vždy živo, když se začalo sekat obilí. Opuštěné polní cesty ožily průvody traktorů a nákladních aut, všichni měli plné ruce práce a úsloví, jsou přece žně, se vžilo jako omluva pro odkládání jiných úkolů. Ať již byla doba jakákoliv, žně prostě znamenaly nasazení všech, kdo mohli, aby bylo vše včas sklizeno. Vždyť by bylo škoda, aby jen liknavostí zúčastněných přišla na zmar i jen část úrody.

Není tedy divu, že obrazem žně Ježíš uvádí poslání svých učedníků. Vždyť i zde je patrná naléhavost, nutnost rychlého jednání, jinak přijde veškerá dřívější snaha vniveč. Bůh zasel do země své slovo, Ježíš přichází sklízet. Lidská srdce jsou nachystána na slyšení zvěsti o Bohu, na zvěst, která by pro ně byla nadějí. A právě Ježíš svými činy, ale nejen jimi, i svým slovem a vůbec tím, že přichází, tím je odpovědí na hledání naděje, završení očekávání člověka. Je tedy správný čas, aby o Ježíši slyšeli i jiní, aby se připravili na setkání s ním. Všimněme si, že posílá své učedníky všude, kam přijde, posílá je před sebou. Jejich úkol tedy je chystat člověka na setkání s Ježíšem. Na druhou stranu se mluví o žni, pro kterou je málo dělníků. Myslím, že pro nás a naši dobu tomu můžeme klidně porozumět tak, že jde o přípravu na druhý Ježíšův příchod. A ten se bude dít do celého světa. Proto později posílá své učedníky do celého světa. V tuto chvíli je ale podstatné, že jejich vyslání není samoučelné, ale je žní, je sklizní, která nesnese odkladu. Proto je třeba jednat a nikoliv vyčkávat.

Samotné vyslání je také zajímavé. O jeho naléhavosti svědčí, že si nemají nic brát, nemají se s nikým zdravit. To vše jen zdržuje, rozptyluje, odvádí od důležitosti poslání, které člověk má. Je třeba si uvědomit, že jdou jako ovce mezi vlky. To je docela silné přirovnání. Ježíšovi učedníci přicházejí tam, kde by za zcela normálních okolností asi nešli. Ovce mezi vlky, to je projev na jednu stranu nesmírné odvahy, na straně druhé, viděno lidsky, je to projev hlouposti, naivity. Vždyť ovce mezi vlky nesmírně riskuje, musí být připravena, že kdykoliv prostě přijde o život. Proto musí být opatrná, proto musí být vyzbrojena neskutečnou vírou. Souvislost žně a takového prostředí je tedy dost zajímavá. Je třeba jít sklízet, ale zároveň vědět, že člověk se musí mít hodně na pozoru. Je to úkol nesmírně nebezpečný. Avšak ne neproveditelný. V tomto světle vynikne právě i ona jednoduchost, tedy cesta bez peněz, mošny, oděvu. Je to cesta víry, kde člověk spoléhá na odměnu z Boží ruky, na druhou stranu je to cesta, kde může hodně ztratit a tak je lepší nemít nic. Kdo nic nemá, nemá se oč bát a to mu dodává odvalu a smělost.

Taková poznámka na úvod vyslání je asi dost děsivá a spíše jednoho odradí než přizve. Nicméně myslím, že je to případná poznámka. Být nástrojem Ježíšovým, hlasatelem jeho evangelia, člověka cosi stojí, není to zájmová aktivita bez rizika. Právě to můžeme vnímat i na postavě Jana Husa, který byt takovým hlasatelem a nebál se jít přesto, že jeho cesta byla cestou ovce mezi vlky. Dnešním jazykem řečeno, cestou člověka, který nemá vlastně nic, je bezbranný oproti těm, mezi nimiž se nachází. Ti naopak mají velikou moc, kdykoliv o něm můžou rozhodnout, kdykoliv nějakým způsobem položit překážku do jeho života. Takže Hus se takto ocitá mezi kardinály a kněží, stejně jako se takto ocitají mnozí svědkové Kristovi tváří v tvář mocným. I když ta zranitelnost není samozřejmě jen v oblasti panovnické či podobné moci. Mnozí z nás jsou také na cestě jako poslové Ježíšovi a ocitají se mezi vlky. Tedy mezi těmi, kdo je mohou zneužít k jiným záměrům, můžou zneužívat jejich dobroty. Svým způsobem i zde je možné ukázat k důrazu Husova učení a to požadavku chudé církve. Tím rozhodně nebylo myšleno, že v církvi nesmí být žádný majetek či peníze. Ale pokud je ho opravdu hodně, tak se to stává problémem. Pokud mezi vlky zavítá hodně tučná ovce, tak je pro vlky velkým lákadlem. Takže i velké bohatství církve může být příčinou, že naléhavost a důležitost jejího působení může slábnout. Má-li se oč bát, raději se stáhne, než aby riskovala, případně je sežrána dřív, než cokoliv stihne vykonat. Ovšem nejde jen o majetek. Jde i o nás. Církev v době Husově se možná bála, že ztratí moc, ztratí výsostné postavení. To ale svým způsobem hrozí i dnes a také se toho bojíme. Ve svém životě stejně jako v církvi. A tak raději nebude mluvit o hříchu, aby nám nějaký bohatý hříšník nepřestal platit salár. Nebudeme říkat, že je něco špatné, abychom se nedostali do nemilosti v očích veřejnosti. Nebudeme na mladé lidi klást přílišné nároky, aby náhodou za zábavou nešli jinam. Tohle všechno jsou tedy ty strachy, které působí vlci, mezi něž nás Ježíš posílá. Je to nepříjemná představa být mezi nimi, ale je to nutné. A je třeba zůstat ovci a nestát se jedním z vlků.

Poslání učedníků zde má pak ještě další zajímavý moment. Tím je přání pokoje. Jestliže někam přijdou, do nějakého domu, mají popřát pokoj tomu domu. Když se tak nad tím zamyslíme, asi to není zase tak samozřejmé. Ostatně, kdyby to byla samozřejmost, tak by to Ježíš nezdůraznil. Přát pokoj znamená zdůraznit dobrý úmysl, dát najevo kladný vztah. Oni učedníci přicházejí a přinášejí dobré do toho kterého domu. To je velmi důležité. I z dalšího pak plyne, že to přinášené je dobrou zvěstí, je slovem o milosti, o lásce Boží. Ježíš přece říká, že tam mají zůstat a uzdravovat nemocné a přitom zvěstovat blízkost Božího království. To s sebou nese přání pokoje. A je to i pro nás signál, že máme přicházet se slovy evangelia nikoliv soudu. Vždyť odsouzení se každému dostává už tak docela bohatě. Lidé nepotřebují další strašení, ale potřebují slovo naděje slovo povzbuzení. To neznamená, že by neměli dbát na čistotu života, vyhýbat se pokání, ale toto přichází až jako důsledek zvěsti oné dobré zprávy. Vymanění se z moci hříchu má totiž dvě základní podmínky. První z nich je vědět, že existuje i jiná možnost pro lidský život než spočinutí v hříchu. Druhou pak poznání, že hřích se týká i mne a tak i já potřebuje činit pokání. Ale, jak jsem řekl, to přichází až později. Nejprve musí lidé poznat, že důvodem k pokání je otevřená Boží náruč, nikoliv hromy a blesky v jeho ruce.

Je tedy potřebné jít s jasným vědomím, že přinášíme pokoj lidem i celé zemi. A v tu chvíli, nastává zajímavý moment. Jedni tento pokoj přijmou a potom je to krásná práce, neboť učedník zde může působit, může tu cestu naděje ukázat. Ale také ten pokoj přijmout nemusejí. A to je pak těžké. Možná to působí dost nelogicky. Jak někdo může odmítat něco tak úžasného. Co může mít proti zvěsti lásky a milosti Boží? Jsou i tací. Když jsem začínal jako kazatel, chtěl jsem poznat co nejvíc lidí z okraje sboru. A tak jsem si vzal adresu a šel. Narazil jsem na jednu paní, která mi hned přede dveřmi vmetla do tváře, že s námi nechce už mít nic společného, protože v Irsku se bijí katolíci s protestanty a umírají přitom děti. Co na to říct? Jisté je, že tenkrát i dnes mi hlavou proběhne mnoho argumentů, jak ji uzemnit, jak ji ukázat na hloupost takového názoru. Avšak nemělo by to cenu. Argument je jen zástěrka a vedlo by to jen k dalšímu dohadování. Pokud někdo chce slyšet spíše soud než evangelium, je to jeho rozhodnutí. A proto zde Ježíš říká, že se ten nepřijatý pokoj vrátí k nim. Setkání s nepřijetím není důvod k výbuchu hněvu, ale i zde je potřeba zachovat pokoj. Slovo evangelia přinášíme jako dobrou zprávu, jako nové posílení člověka na jeho cestě životem. Pokud o něj nikdo nestojí, není všem dnům konec. Právě postoj pokoje, který takto přejde na učedníky, je svědectvím, že opravdu nám nejde o vlastní prospěch, ale jde o toho, ke komu přicházíme. Možná máte podobnou zkušenost. Když mi volá nějaký obchodník a cosi nabízí, snažím ho hned zastavit a říct, že zkrátka o nabídky tohoto typu nemám zájem. Většinou následuje slušné pozdravení i z druhé strany sluchátka, ale často se k tomu připojí takové jedovaté poznámky, typu, že dělám chybu, náznaky, že jsem divný, když nechci tak skvělou nabídku. Učedník by takto mluvit neměl. Nechce slyšet slovo evangelia? Dobrá, nemusíte, jdeme zase dál. Je to možnost, kterou chceme ukázat, nikoliv vnutit. Jsme posláni, abychom sloužili těm, kdo v Kristu naději opravdu hledají a chtějí najít. Nemáme ztrácet síly s těmi, kdo prostě nechťejí. I zde bych odkázal na Jana Husa. Když byl pro své myšlenky povolán k soudu, nešel. Raději nesl důsledky svého rozhodnutí a šel kázat mimo Prahu, než aby trávil čas hájením čistoty svého kázání. Síla pravdy není v tom, že ji člověku dokážeme vnutit, ale že její poznání osvobozuje.

Čas žně je stále nablízku a Ježíš i nás volá, abychom byli dělníky jeho žně. Možná to pozvání ke žni nemá moc lákavou formu, ale na druhou stranu je velmi potřebné. A tak věřme a dejme se Pánem použít, aby jeho setba nepřišla vniveč.

Pane Ježíši, posíláš stále své dělníky na svou žeň. I nás pověřuješ, abychom šli a sklízeli setbu, kterou dáváš do tohoto světa. Dej? Ať naše jednání je lidem kolem nás svědectvím tvé dobroty a pozváním ke tvé naději.

Amen.

Neděle 5.července 2015

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Úterý, 01 Březen 2016 10:33 -
